

CHƯƠNG I

Dùng xe đạp vào vách, Phương Tần uể oải ngồi xuống ghế và giọng mẹ ngập ngừng vang lên:

Thế nào rồi con?

Phương Tần chép miệng:

Họ lại hện nữa mẹ à. Chắc! Ngày nào cũng đi như vậy, con chán quá

Bà Quý bất bình:

Sao họ tệ quá vậy? có mấy trăm ngàn cũng không trả nôi cho nhân viên

Phương Tần thở ra:

Nếu trả nôi mình con thì nói gì. Họ đang làm ăn thua lỗ, khát nợ được hôm nào hay hôm đó

Bà Quý tiếp tục càu nhàu:

Đành rằng thế, nhưng họ thật tệ khi khát nợ của người khác

Vươn vai đứng dậy, Tần hóm hỉnh:

Hiện tại biết đâu họ đang nghèo hơn mình, vì suy cho cùng, mình chả thiếu nợ ai cả. Mà con đói lắm rồi, mẹ ơi

Ba Quý nhanh nhẩu:

Thì vào ăn cơm

Tần vừa rửa mặt, vừa hỏi;

Thằng Nhật đâu mẹ?

Nó tới nhà bạn. Chỉ mỗi mình con là chưa ăn thôi

Phương Tần gấp con tép nhỏ xíu bỏ vào chén, cô chậm chạp nhai và nghe mẹ kể lể:

Hồi trưa, Khánh Như có ghé. Nó cũng thôi làm tiếp thị cho công ty mỹ phẩm ấy rồi. Nó thang suốt ngày lang thang ngoài đường, vừa đen vừa ốm như dân Sômalì, lương ba đồng ba cọc ăn theo hàng tháng bán được mới khổ chứ

Tần chống tay:

Cử nhân như con vò nó lẩn lóc đầy đường, xuất hiện nhan nhản trên báo trong mục rao vặt tìm việc làm. Rõ chán! Nhiều lúc thằng Nhật lười biếng, muốn bắt nó siêng hơn để đậu đại học, con sợ nó bẻ: 'Tốt nghiệp đại học rồi thất nghiệp như chị', nên không mở miệng được

Bà Quý an ủi:

Từ từ cũng có việc làm theo ý mình. Mẹ tin chắc như vậy

Phương Tần ngao ngán:

Nhưng tới chừng nào? Con không muốn sống bám vào mẹ hoài

Hai mẹ con rơi vào im lặng. Tần cố nuốt bát cơm đã nguội ngắt từ đời nào. Dầu không muốn, Tần cũng nhớ lại những khó khăn mình đã trải qua mấy năm nay

Ra trường với tấm bằng đại học loại khá, cô đã làm việc nhiều nơi. Đó là những công ty mà cả giám đốc lẫn nhân viên vẫn thường đếm được trên đầu ngón tay Bởi vậy, ít khi nào Tần làm lâu dài, thường chỉ dăm ba tháng cô đã bị nghỉ việc vì rất nhiều lý do Thế là đọc báo tìm việc, đăng quảng cáo tự giới thiệu mình rồi chờ được tuyển dụng và mọi cái lại quay vòng

Mẹ bảo số Tần lận đận trong công danh, chẳng biết cô nên tin hay không, nhưng hiện tại hình như đúng là thế

Giọng anh Chiến con bác hai của Tần oang oang ngoài sân:

Nhỏ Tần có nhà không thím? Cháu có việc nhờ nó đây

Lau tay vào khăn, cô bước lên. Hắt mặt nhìn ông anh họ tưởng như ông hộ pháp, Tần cười cười:

Anh mà nhờ em à? chuyện này hơi... bị lạ đó ghen

Chiến hỏi ngay:

này! Công ty khi gió gì của em sắp tuyên bố phá sản phải không?

Chắc là vậy

Chiến xoa cằm:

Em lại được ở không báo hiệu nữa rồi. Sướng nhỉ

Phương Tần liếc Chiến một cái bán ngót:

Hỏi hoàn toàn những câu chẳng ai muốn trả lời

Nhưng đúng hay sai?

Tần âm ự:

Ờ...thì đúng. Rồi sao?

Chiến xoa hai tay vài nhau:

Thì anh yên tâm nhờ vả...

Tằng hắng cho oai, Chiến vào đề:

Số là như vậy. Anh vừa nhận hợp đồng viết hội ký cho một người, nhưng suy đi tính lại thấy không sắp xếp được thời gian. Nếu nhường hợp đồng cho đứa khác thì hơi...bị uống. Anh muốn em thử làm chuyện này hộ anh

Phương Tần nhăn mặt:

Viết hội ký. Trời ơi! Em biết gì ba vụ viết lách này đâu

Chiến chắc lưỡi:

Mới sanh ra chả ai biết nói liền. Em cứ mạnh dạn lên. Có gì vẫn còn thằng anh này đứng mũi chịu sào mà

Nhưng mà...

Chiến khoát tay:

Chả nhưng nhị gì hết

Rồi anh cười hề hề, nói một câu như trong phim hồng Kông:

Cứ quyết định vậy đi...hả

Lấy trong túi ra một xấp năm chục ngàn, Chiến bảo:

tạm ứng để em bồi dưỡng cho có sức mà viết khỏe vào. Ngày mai chín giờ ghé toà soạn, anh chỉ cho vài chiêu để cầm bút

Tần liếm môi:

Khoan đã. Em...

Chiến khoát tay:

Muốn gì, mai nói. Tao phải đi lấy tin gấp ngay bây giờ, nhóc ạ

Không đợi Tần nói thêm lời nào, Chiến chạy vội ra đường, nơi có một gã ngồi đợi trên chiếc CB bám đầy bùn đất. Cả hai vọt như tên bắn trước mắt ngoác của Tần

Ấn Phương Tần xuống cái ghế nệm xoay tròn được, Khánh Như nháy mắt:

rồi mày sẽ thấy tài nghệ của tao. Ngồi đây nha

Như biến thật nhanh sau tấm màn màn xanh hoa lý bằng thun dày, còn lại một mình Tần lơ ngơ nhìn xung quanh. Ngoài cô ra, vẫn còn nhiều người khác. Họ đang lăm nhăm hát, có lẽ họ cũng đang chờ thi thố tài năng như Khánh Như?

Con nhỏ mới liều mạng làm sao! Chỉ biết hát karaoke, nhạc lý hoàn toàn mù tịt mà dám làm ca sĩ. Đành rằng khó khăn quá thì phải xoay, nhưng xoay kiểu này, Tần không ham chút nào

Nghĩ tới chuyện viết hồi ký, lòng Tần lại nặng như đeo đá. Ông Chiến chết tiệt giao cho cô trọng trách này rồi đi công tác ở Đà Nẵng mất xác. Mãi tới hôm nay, Tần vẫn chưa biết mình viết như thế đã đạt yêu cầu chưa. Bởi vậy, quyển hồi ký của một ông cụ về hưu viết xong rồi, Tần vẫn thấy như chưa. Điều này, khiến cô hết sức khó chịu

Tấm màn được kéo ra thật nhanh, khiến Tần giật mình. Cô trấn tĩnh lại nghĩ thấy nhỏ Như đứng đỉnh bước ra sân khấu. Đằng sau nó là một dàn đàn trống ở tư thế sẵn sàng nhập cuộc

Nghiêng đầu chào kèm theo một nụ cười rất mực nghệ sĩ, Khánh Như bắt đầu cất giọng êm như nhung. Con nhỏ thao thao bất tuyệt những lời khác nào thơ một cách nhuần nhuyễn

Chúa ơi! Khánh Như không hát. Nó đang làm speaker. Đúng là chuyện khó tin nhưng có thật

Ban nhạc bắt đầu náo động sân khấu khi Như nhường sân khấu cho một cô gái khác. Cô nàng nhắm tít mắt, mồm ngoác to hát mà như đang nuốt lấy micro trông thật kinh dị

Khánh Như hi hả ngồi xuống kế Tần:

Ngạc nhiên lắm phải không?

Tần gượng cười:

Tao cứ tưởng mày hát không hà

Giọng Như tỉnh táo:

Thì vừa hát vừa giới thiệu chương trình. Nghề này với nghề tiếp thị mỹ phẩm khác nhau là bao nhiêu. Có thể...túm lại trong một câu là nghề múa miêng cho khéo

Tần lắc đầu:

Mày chua chát quá rồi

Khánh Như nhếch môi:

Đời có ngọt đâu mà bảo tao đừng chua

Phương Tần lảng đi:

Chùng nào mày mới hát?

Giữa chương trình

Tần tò mò:

Ngày nào cũng phải tập thể này sao?

Khánh Như hờ hững gật đầu:

Ờ. Toàn dân tay mơ, không tập đến khi hát thật cho người ta đuổi xuống à?

Như vừa dứt lời thì có một người đàn ông hét đầu đình ra dáng ông chủ lớn bước vào. Như vội đứng dậy khi thấy gã ta bước về phía mình

Con bé liên thoáng:

Giới thiệu cho anh Nghiêm, Phương Tần, bạn thân nhất của em

Miệng phì phào điều thuốc xì gà trông khó ưa. Nghiêm ném vào Tần cái nhìn sẫm soi. Anh ta gật gù:

Xinh lắm. Bạn em làm người mẫu được đấy

Bộ em không làm được sao?

nghiêm tỉnh bơ:

Em hơi thiếu thước tắc. Ca sĩ là tốt rồi. Xoa cảm, Nghiêm hỏi:

Thế nào? chỉ giới thiệu bạn với anh suông thôi hả?

Khánh Như dài giọng:

Chớ anh còn muốn gì nữa?

Nghiêm nói:

Phương Tần mà chịu về làm việc với anh, bảo đảm sáu tháng sẽ thành ca sĩ nổi tiếng

Khánh Như có vẻ ganh tỵ:

Thiệt không anh?

Nghiêm khinh khinh:

Đã có bao nhiêu ngôi sao chiếu sáng quanh rồi, em biết không?

Phương Tần gạt ngang:

Em không có khiếu ca hát đâu

Nghiêm nghiêng đầu rồi nhìn Tần:

Quan trọng gì. Có sắc là đạt rồi. Ca hát, nhảy múa toàn do tập luyện mà thành. Không tin, cứ theo anh. Bảo đảm ba tháng sẽ đeo mác ca sĩ có giấy phép hành nghề hẳn hoi. Bằng chứng là bạn em nè, Khánh Như đã vừa làm M.C, vừa làm ca sĩ Play- Back khéo như các siêu sao

Khánh Như gân cổ lên:

Đó là nhờ em có thiên khiếu chớ bộ

Nghiêm ngược mặt nhìn lên trần cười, trong khi Như vội chạy lên sân khấu, giới thiệu tiếp chương trình

Phương Tần dè dặt thu người lại. Ngồi kế bên Nghiêm, tiếp tục hỏi cô đủ điều, từ hoàn cảnh gia đình đến công việc làm

Cuối cùng, Nghiêm cao giọng:

Nếu em chỉ muốn làm một công việc ở văn phòng, anh cũng có thể giúp em được. Sếp của anh có rất nhiều nhà hàng, khách sạn từ nam chí bắc. Giúp em một chỗ làm thì khó khăn gì

Mặt hắt lên, Nghiêm nói tiếp:

Nếu em thích làm người mẫu, anh sẽ giới thiệu em với một vài trung tâm thời trang nổi tiếng. Bạn bè anh nhiều lắm. Nhất định họ sẽ lăng xê em

Phương Tần nhỏ nhẹ:

Cám ơn anh. Em không có ý định đó

Tiếc nhỉ! Em có triển vọng hơn Khánh Như nhiều lắm

Anh quá lời rồi

Nghiêm xua tay:

Anh nói nghiêm túc đấy. Con mắt nhà nghề đã cho anh nhận xét trên. Em không có ý định này thì rất uổng

Nghiêm mỉm cười với Tần trước khi bỏ đi. Khánh Như trở lại ghế, giọng tò mò:

Hắn nói gì thế?

Tự dung Tần nói dối:

Nói về mày

Khánh Như bĩu môi:

Lại chê tao thiếu sáng tạo chứ gì. BỐ KHỈ! Cứ trả tiền sung sung vào thì sẽ biết tao có sáng tạo không liền

Tần hỏi:

Hắn là bầu sô à?

Quản lý phòng trà kim luôn bầu sô

Sao mày lại quen hắn?

Khánh Như nhếch môi:

Đi tiếp thị thì quen. Lần đầu gặp tao, hắn...hót lú lọ Tao nghe cứ mê mẩn như mình đã là người mẫu tới nơi. Hắn khoe quen với dân làm thời trang, chắc chắn sẽ giới thiệu tao vào chỗ ấy. Hừ! Rốt cuộc lại đây tao qua bên ca nhạc với lý do thiếu thước tắc

Phương Tần ngậm ngừng:

Nhưng thu nhập thế nào?

Khánh Như cao giọng:

Dĩ nhiên là...ngon cơm hơn đi tiếp thị gấp mấy lần. Nhưng muốn giàu phải làm cái khác kia

Định hỏi Như: 'Cái khác là cái gì?', nhưng con bé vội chạy lên sân khấu, bỏ mặc Tần một mình ngao ngán

Ngồi chờ Như đông dài một hồi Tần muốn ngã gục vì buồn ngủ. Chẳng hiểu Như đang nghĩ gì khi đứng trên sân khấu như thế

Đợi con nhỏ trở xuống, Phương Tần nói ngay:

Tao biến thôi, chứ không thể chờ tới lúc mày hát được

Khánh Như tươi cười:

Lần sau, tao sẽ dẫn mày vào nhà hàng xem thật sự. Còn bây giờ lo trở về viết cho xong hồi ký đi, kéo ông Chiến lại nhần

Ngần ngừ một chút, Như nói nhỏ:

Cho tao gửi lời thăm ông

Phương Tần bắt bẻ:

Chỉ thăm thôi sao?

Khánh Như chép miệng:

Ừ. Chớ yêu chắc hông dám rồi. Anh mày lông bông quá, tao sợ khổ

Phương Tần nhún vai. Cô dẫn xe ra thông thả đạp đi. Vào toà soạn, báo T, cô tìm Chiến và được biết anh vẫn chưa về

Thất vọng, Tần lại đạp xe lang thang. Thay vì về nhà, cô tấp vào mấy phòng tranh. Cô thích hội họa, nhưng không theo ngành này vì ba mẹ cô không ủng hộ. Thói quen thích xem tranh để được chìm đắm trong sắc màu, trong thế giới lung linh của hội họa vẫn tồn tại trong Tần. Khi buồn bực mà đứng trước những bức tranh, cô sẽ mau chóng bình tâm. Hy vọng hôm nay cũng thế

Phòng tranh vắng hoe, Tần tha hồ chiêm ngưỡng các tác phẩm nghệ thuật mà không sợ bị chen lấn xô đẩy

Bỗng dưng Tần phì cười vì suy nghĩ của mình. Người tất bật kiếm sống như cô đến việc vào phòng tranh cũng lo bị chen lấn. Đúng là khôi hài

Đang tùm tùm một mình, Tần bỗng chú ý đến một người đàn ông trạc ngoài sáu mươi, đánh vẻ, phong thái sang trọng, lịch lãm. Trong bộ quần áo đơn giản, bình thường nhưng có lẽ đắt tiền, ông ta thanh thản ngắm tranh với vẻ muốn mua chứ không chỉ coi ngựa xem hoa như cô

Tò mò, Tần ghé mắt xem giá vài ba bức tranh rồi le lưỡi khi thấy chúng được tính bằng đô la

Tính thành tiền ViệtNam, giá bức tranh này đâu phải nhỏ. Thế mới biết họ không hiếm kẻ giàu. Nếu có được món tiền ấy trong tay, Tần sẽ làm gì nhỉ?

Phương Tần lắc đầu giễu cợt bản thân rồi quay ra cửa, vừa lúc ấy cô nghe ông khách gọi:

Cháu gái ơi! Tôi nhờ một tí

Ngỡ ngàng, Tần ấp úng:

Ông gọi cháu à?

Ông ta gật đầu:

Cháu không vội chứ?

Tần lắc đầu:

Dạ không

Ông khách hơi ngập ngừng:

Cháu có thể chọn hộ tôi một bức tranh theo sở thích của cháu để tôi tặng con tôi được không?

Phương Tần ngần ngại:

Cháu chẳng biết gì về hội họa. Ậu ạ

Ông ta bật cười:

Không sao. Con tôi cũng thế

Tần liếm môi:

Sao ông không tự chọn ạ?

Ông khách nói:

Vì tôi quá già, sở thích và suy nghĩ của tôi khác lớp trẻ. Chắc gì tranh tôi chọn, con tôi lại thích. Tôi thì nhờ cháu vậy. Xin làm ơn giúp hộ. Cháu chọn bức nào tôi sẽ mua bức ấy, riêng giá cả không thành vấn đề

Phuong Tần lưỡng lự một hồi rồi đành gật đầu vì những lời chân tình của ông ta

Đi ngược trở lại những bức tranh đã xem lúc nãy, Tần chỉ tay vào bức 'Hạnh Phúc Xanh'.

Ông khách gật gù:

Khá lắm. Nếu chơi bói tranh, tôi không ngại phán một câu: Cháu sắp gặp vận may, cuộc đời cháu này sẽ rất hạnh phúc đấy cháu gái. Rất cảm ơn cháu đã giúp

Phuong Tần mỉm cười. Cô xin phép về trước và suốt dốc đường về, lòng phơi phới vui. một nỗi vui của người khác